

๑๕๗

พณมเทียน

1

สภากาเดือน

สู่ฝัน - ปลายัณ

คำนำสำนักพิมพ์

สวัสดีค่ะคุณผู้อ่านทุกท่าน

เรื่องราวใน *สกาเวเดือน* ดำเนินมาถึงปลายทางแล้วค่ะ ก่อนอื่นสำนักพิมพ์อรุณขอขอบพระคุณคุณผู้อ่านทุกท่านเป็นอย่างยิ่งที่ติดตามนวนิยายเรื่องนี้มาจนถึงภาคสุดท้าย *สูญฝั่ง-ปลายฝัน* นี้ค่ะ

แม้สกาเวเดือนจะมีทั้งปู่อะเล็ก และพ่อทูนหัวอย่างท่านชายสดา ยุทธฤทธิ์ ที่เป็นญาติผู้ใหญ่คอยคุ้มครอง แต่อย่างไรก็ยังเป็นคนมีปม เพราะบิดาและมารดาผู้ให้กำเนิด ไม่ได้อยู่ดูแล มารดาทิ้งเธอไว้กับบิดา เมื่อโตขึ้น บิดาก็นำเธอมามอบให้พ่อปู่ม่ายช่วยเหลืออีกที เป็นผลให้สกาเวเดือนคงรู้สึกอยู่เช่นนั้นเองว่าไม่เป็นที่ต้องการ และเป็นภาระของญาติมิตรโดยรอบ เพราะวันหนึ่งพ่อปู่อะเล็กจะไม่อยู่บนโลกนี้ อาสาวต้องแต่งงานมีครอบครัว ส่วนท่านชายสดา ยุทธฤทธิ์ก็มีชีวิตของท่าน นอกจากนี้ ทางด้านทรงกลด พี่ชายที่เธอรักเคารพเป็นอย่างยิ่ง และเป็นคนที่รักเอ็นดูเธออย่างแท้จริง ถึงวันหนึ่งเขาก็ต้องจาก

ไปอยู่ที่อื่นตามเส้นทางของเขา ไม่อาจอยู่เป็นที่พึ่งให้เธอได้
ดังนั้นเมื่อถึงเวลาที่ต้องเผชิญกับความสูญเสียในชีวิตอีกครั้ง
สภาวะเดือนจันต์มืดแปดด้าน ไม่รู้จะหันไปทางใด

หญิงสาวจะก้าวผ่านปมในชีวิตไปได้หรือไม่ ระหว่าง
เธอกับทรงกลดสุดท้ายจะเป็นเช่นไร ณ ที่ปลายผืนนั้นจะเป็น
ภาพที่งดงามหรือไม่ ขอเชิญคุณผู้อ่านร่วมติดตามไปพร้อมกัน
ได้เลยค่ะ

แล้วพบกันอีกครั้งใน มัธยม ผลงานลำดับที่ 3 ของชุด
นะคะ

อรุณ

อดีตท่านเอกอัครราชทูตและรัฐมนตรีว่าการกระทรวงต่างประเทศ อันเป็นตำแหน่งสุดท้ายก่อนที่จะปลดเกษียณออกมา บัดนี้ท่านแต่งตัวเสร็จเรียบร้อยแล้วและพร้อมที่จะลงจากตึกแล้ว

ท่านนั่งฝ่าม่านสีวันเกิดของท่านและสวมเสื้อราชปะแตนแบบขุนนางรุ่นเก่า เกาะแขนนายวันชัยเลขานุการใกล้ชิดส่วนตัวของท่านเพื่อจะให้ช่วยพยุงลงมา

ทันใดนั้น หลานสาวทั้งแปดก็เปิดประตูพูกันเข้ามา ร่ายล้อม พร้อมกับร้องขึ้นเป็นเสียงเดียวกันใสแผนว่า

“แฮปปี้ เบิร์ด เดย์ แกรนด์ ปา!”

คุณหลวงตะลึงมองดูสาวรุ่นอันเป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของท่านทั้งแปดที่ร่ายล้อมร้องเพลงอวยพรให้ท่านจนจบ ด้วยความปลาบปลื้มปีติใจเหลือที่จะกล่าว ผสมกับความมึนงงประหลาดใจและชื่นชมยิ่งนัก ท่านไม่รู้มาก่อนเลยว่าหลานสาวเหล่านี้จะ

เข้ามาพบท่านในลักษณะนี้ แต่งตัวเหมือนกันหมดราวกับลูก
ฝาแฝด สวยสดลานตาอยู่ในอารมณ์เครื่องประดับแบบเดียวกัน
ผิดไปแต่สีเท่านั้น

“เอ้อ! ดีจริงโวย! เมื่อกลางวันนี้พวกแกมากันอย่าง
คนไทย ตกกลางคืนมาอย่างฝรั่ง ดีเหมือนกัน ฟูมฟูมมีความสุขปลื้มใจ
จริงๆ วันนี้ อูบา! สวยกันจริง น่ารัก น่าเอ็นดูเหลือเกิน...”

แล้วท่านก็หัวเราะก๊ากๆ ออกมาลั่นห้อง เค้าหน้าเบิกบาน
สดชื่นจ้องมองดูเครื่องแต่งกายชุดของหลานๆ ทั้งหลายอย่าง
พอกพอกใจและทิ้งเหลือที่จะกล่าว หลานสาวเหล่านั้นล่อมแน่น
เข้ามาจนเลขานุการของท่านต้องผละห่างออกไป ต่างผลัดกัน
เข้ามาจูบที่แก้มคุณปู่คนละครึ่ง เริ่มตั้งแต่วิภาดา กนกกาญจน์
พัชรารัตน์ ไกรสร สิริวิภา มัทรี มิรันดี และสกาเวเดือนเป็นคน
สุดท้าย ซึ่งหลานเล็กที่สุดแอบกระซิบที่ข้างหูท่านว่า

“...ขอให้พ่อปู่อายุยืนสักหมื่นปีนะคะ!”

คุณหลวงคงหัวเราะก๊ากๆ อยู่เช่นนั้น มั่นนาคืนเต้นและ
ประทับใจสำหรับท่านเสียจริงๆ เมื่อตอนกลางวันนี้ ทั้งแปดสาว
อันเป็นหลานสืบสายโลหิตของท่านเหล่านั้นคลานเข้ามากราบที่

แทบเท้า เอน้ำอบไทยรดมือท่านอย่างธรรมเนียมของไทยแท้
ครั้นตกลางคืน คือบัดนี้ จู่ ๆ ก็พรุกันเข้ามาร้องเพลงอวยพร
ท่านอย่างสากลนิยม และเข้ามาจูบอวยพรท่านโดยที่ท่านไม่รู้ตัว
คุณหลวงตื่นตื่นใจจนไม่อาจกล่าวอะไรออกมาได้ หัวเราะลั่น
ห้องอยู่เช่นนั้นอย่างชอบอกชอบใจ เรียกเข้ามาสวมกอดที่ละคน
จนครบ

“ขอบใจ...ปู่ขอบใจพวกแกทุกคนเลย แม่จ้าวไว หลานปู่
หลานตาสวयกันเหลือเกิน แต่งตัวน่ารักเหมือนกันทีเดียว นี่นัด
ไว้หรือนี่ถึงได้แต่งได้เหมือนกันอย่างนี้ ผิดไปแต่สีเทานั้น”

“เป็นคำสั่งของอาภักตมาค่ะ ที่ให้พวกเราแต่งตัวอย่างนี้
และมาอวยพรคุณปู่แบบนี้”

ท่านยิ้มแบ่น มองสำรวจไปยังแต่ละคนอย่างแสนจะชื่นชม

“เออ ก็งดงามน่เก่ง เข้าใจจริง ๆ พวกแกทำให้ปู่ตามา
มีความสุขที่สุดสำหรับวันนี้”

แล้วคุณหลวงก็หันไปทางนายวันชัยเลขานุการของท่าน
ที่ยืนยิ้มน้อยยิ้มใหญ่อยู่ เขากำลังมองดูสุภาพสตรีสาวน้อยทั้ง
แปดเหล่านั้นอย่างงง ๆ และพลอยปลาบปลื้มไปด้วยเหมือนกัน

“นี่นายวันชัย”

“ครับผม”

“เขียนเช็คใบละหมื่นแปดใบ ฉันจะแจกรางวัลหลานๆ
พวกนี้”

สกาเวื่อนคนเดียวที่ยืนอมยิ้ม

พี่สาวทั้งเจ็ดร้องเจี๊วจ้าว กระโดดโลดเต้นไชโยลั่นเสียง
คั้บห้องไปหมด

“แล้ว...แล้วหลานผู้ชายของท่านล่ะครับ มีอยู่อีกแปดคน
เหมือนกัน”

ท่านโบกมือ หัวเราะลั่น อารมณ์กำลังผ่องใสสนุกสนาน

“โธ้ย! ไอ้ทโมนพวกนั้น ให้มันคนละพันพอ มันอยากโง่
ไม่มาอวยพรให้ฉันตอนกลางคืนนี้ เอ้า! เขียนเสียพร้อมๆ กัน
เลย แล้วช่วยเอาไปแจกจ่ายให้ด้วย บอกว่าปู่ตาให้มันในวันเกิด
นี้”

“ถึงเวลางานแล้วค่ะ คุณตาขา พวกเราขึ้นมาจะช่วยกัน
แบกคุณตาลงไป” มัทรีบอก

“เฮ้ย ไม่ต้องแบกตาหรอก พวกแกช่วยกันจูงตาลงไปก็
แล้วกัน เอ้อ นายวันชัย ไม่ต้องมาช่วยฉันแล้ว หลานๆ มันคงจะ
ช่วยกันพยุงฉันลงไปเอง”

วิภาดา กับ กนกกาญจน์ ฉลาดกว่าน้องๆ ทุกคนในเรื่อง
เช่นนี้ ปราดเข้าประชิดคุณปู่และคุณตาซ้ายขวาคนละข้าง จอง
ตำแหน่งคนประคองอุบเอาไว้มันให้ใครแย่ง

**ขบวนเชิญท่านประมุขของบ้านพากันลงจากตึก มิรันตี
พัชรพลย์ สีวิภา และกองเกียรติยศเดินมาข้างหน้า ไกรล่อ มัทรี
และสกาเวื่อนเดินมาเบื่องหลัง ขณะที่วิภาดาและกนกกาญจน์
พยุงท่านขนานไว้ทั้งสองด้าน**

ภาพนั้นเป็นภาพประทับใจของบรรดาแขกเหรื่อทุกคนที่
มองเห็น เมื่อท่านเจ้าภาพชราของงานปรากฏตัวขึ้นท่ามกลาง
วงล้อมประคองประคองของหลานสาวสวยสะคราญทั้งแปด
คู่ประหนึ่งจะเป็นพิธีอะไรชนิดหนึ่ง และทั้งหมดนี้...เป็นหมาย

กำหนดการที่เกิดจากไอดีของกัณหาแท้ๆ ผู้ซึ่งบัดนี้ยืนยัมอยู่
แก้มแทบแตก เพราะใครๆ ในวงการใกล้ชิดที่มาเห็นเข้าก็รุมกัน
ยกย่องสรรเสริญแนวความคิดอันแหวกแนวของหล่อน ชนิด
รับคำชมไม่หวาดไหว

“ฉันเกิดความคิดขึ้นในข้อที่ว่า แม่แปดคนนั้นอยู่ในวัย
เดียวกันทั้งนั้น และแต่ละคนก็ไม่มีใครขี้ริ้ว กำลังรุ่นๆ น่ารัก
หลานของท่านทั้งนั้น ไม่ใช่ใครอื่นที่ไหน แยกหรือชาว
ต่างประเทศก็มาก สำหรับฉันนี่คงจะน่าดูไม่ใช่บ่อย และเป็น
เกียรติยศแก่ท่าน เราโซว์ได้หลายอย่างเหลือเกิน หนึ่ง แสดง
ให้เห็นว่าท่านมีลูกหลานมาก แต่ละคนอวดได้ทั้งนั้น สอง โซว์
ศิลปะของเครื่องแต่งตัวแบบไทย สาม ในด้านจิตวิทยา วันนี้
คุณพ่อท่านจะต้องปลาบปลื้มเป็นสุขที่สุด ลี...”

กัณหาฟังน้ำลายแตกฟอง ในบรรดาเพื่อนๆ ทั้งหลาย
ฟังด้วยเสียงไฮฟาย ชนิดที่สีนี้ ปัทมา และเพ็ญลักษณ์ลอบ
สบตากันแล้วแอบยิ้มหิรตาให้กัน

คุณปู่ถูกนำมาหนึ่งที่เก้าอี้ประธาน มีที่สำหรับหลานๆ นั่ง
รายล้อมประดับบารมีของท่านเตรียมไว้พร้อม ตามกำหนดการ
ของกัณหา งานได้เริ่มต้นขึ้นโดยเอกอัครราชทูตต่างประเทศที่

ประจำอยู่ในประเทศไทยผู้หนึ่งขึ้นไปกล่าวในนามของแขกที่มาในงานทั้งหมด อวยพรให้แก่ท่าน เมื่อจบลง ทุกคนเปล่งเสียงไชโยและอวยพรให้แก่ท่าน พร้อมทั้งยืนขึ้นร้องเพลงอวยพรโดยพร้อมเพรียง พอเพลงอวยพรจบ

ท่านเจ้าภาพในวงล้อมของหลานสาวทั้งแปด เดินขึ้นไปกล่าวขอบคุณแขกทุกคนที่มาอำนวยการ และร่วมฉลองในงานของท่าน แล้วก็กล่าวคำเชิญให้ทุกคนเริ่มรับประทานอาหารโดยตัวท่านเองเดินนำไปยังโต๊ะอาหารที่จัดไว้ และเดินตัดอาหารเป็นการนำ แขกผู้ใหญ่เริ่มทยอยปฏิบัติตามท่าน ขณะนี้วงดนตรีไทยของกรมศิลปฯ ที่ตั้งอยู่บนลานเทอเรสใกล้เคียงกับวงดนตรีสากลได้เริ่มบรรเลงขึ้น เหล่านางศิลปินออกมารำโปรยดอกไม้อวยพรให้แก่เจ้าภาพ

คุณหลวงเมื่อตัดอาหารนำแขกพอเป็นพิธีแล้ว ท่านก็กลับมานั่งเก้าอี้ประธานของท่านตามเดิม แวดล้อมไปด้วยแขกชั้นผู้ใหญ่อีก มีทั้งไทยและต่างประเทศมาชมการพ่อน้ำและขับร้องอวยพร

ส่วนพวกหลานๆ หมดหน้าที่ตามหมายกำหนดการที่กำหนดไว้แล้วพากันปลีกตัวออกไปปะปนอยู่ในงาน

สกาเวือนบ่ยหน้าไปทางห้องอาหาร หล่อนกำลังเป็นห่วง
พลายเวศ และหน้าที่คอยเฝ้าดูแลเขา ในขณะที่ตักอาหารเพื่อ
อำนวยความสะดวกให้ ทันใดนั้นก็สวนกับเพ็ญลักษณ์
อาสาวจับแขนไว้

“ต่ายเห็นทรงกลดบ้างไหม?”

“เอ๊ะ! ไม่เห็นเลยคะ”

เพ็ญลักษณ์หน้าย่ง จุกปากเบาๆ บ่นพึม

“เอ...ตาฤๅษีนี้ยังงั้นนะ ปานนี้ยังไม่มาอีกหรือนี่ รับปาก
ไว้เป็นมันเหมาะๆ ถ้าไม่มาคืนนี้ละก็โกรธกันเลย สงสัยเหลือเกิน
แอบไปงานไหนเสียก่อนก็ไม่รู้ คืนนี้มีงานหลายแห่งเสียด้วย”

แล้วก็หันมาส่งเร็วปรือ

“ต่ายลองช่วยโทรศัพท์ไปเช็คดูทีเถอะ บอกนะว่าอาสั่ง
ให้มาเดี๋ยวนี้ ถ้าไม่มาโกรธกัน”

สกาเวือนยืนอึ้ง พอถูกเตือนมาอีกครั้งก็รับปาก เดิน
เลี้ยวเข้าไปในห้องโทรศัพท์นั้น นัยน์ตาหริ่ง...หล่อนไม่พบเขา
อีกเลย พ่อสื่อเอกคนนั้น นับตั้งแต่วันที่เขาเขียนกลอนต่อ

ข้อความกลอนของหล่อนเป็นต้นมา สำหรับวันนี้หล่อนรู้ข่าว เหมือนกันว่า เขานำกระเช้าดอกไม้เข้ามาคำนับเยี่ยมเยียนวยพรให้พ่อปู่เป็นทางการเมื่อตอนเช้า ใกล้เคียงกับตอนเลี้ยงพระเพล แต่ขณะนั้นหล่อนอยู่ในครัว...อยากรู้เหมือนกันว่าขณะนี้ พ่อสื่อเอกและพ่อกวีนักต่อกลอนโดยไม่มีใครให้ว่วานคนนั้น กำลังทำอะไรอยู่ที่ไหนไม่ทราบ ถึงได้ไม่ปรากฏเงาขึ้นให้เห็นเลย ในขณะที่คนอื่น ๆ เขามารับครบแล้ว...

หยิบหูโทรศัพท์ขึ้นมา กัดริมฝีปากนิดหนึ่ง แล้วหมุนอัตโนมัติซ้ำๆ มีเสียงเรียกหลายช่วง คนรับเป็นเด็กรับใช้ส่วนตัวประจำตึกของเขา หล่อนบอกความประสงค์ รออยู่อีกจิตใจใหญ่ เสียงห้าวๆ กังวานแจ่มใสจึงดังก้องมา

“ไขนภาเธอ ขอโทษด้วยที่มารับสายช้าหน่อย ผมเพิ่งออกจากห้องน้ำเดี๋ยวนี้เอง”

เด็กสาวหน้าซีดแล้วแดงเข้ม ตะลึงไปในบัดนั้น ชีพจรเต้นเร็วจี๋

หล่อนไม่ได้บอกกับเด็กคนสนิทที่มารับสายว่าหล่อนเป็นใคร หรือโทร.มาจากไหน เพียงแต่บอกให้ไปตามทรงกลดมาพูด

เท่านั้น นี่แสดงว่าเขาจะต้องเข้าใจผิด นึกว่าใครสักคนหนึ่งที่เขา
ออกชื่อมาเดี๋ยวนี้ และรูปการณ์มันแปลอยู่ชัดว่า จะต้องมีการ
นัดแนะอะไรกันมาก่อน ประจวบเหมาะกันที่หล่อนเรียกไปพอดี
อี! จับได้แล้ว คาหนังคาเขาทีเดียว

อยากจะขว้างโทรศัพท์ลงกับแค้นเสียเดี๋ยวนี้ ดิตซ์ตัวอย่าง
เดียวเท่านั้นในข้อที่ว่า อาเล็กเป็นคนไข้ให้พูดธุระกับเขา
โดยเฉพาะหล่อนเป็นแต่เพียงคนกลางที่ได้รับคำสั่งมาเท่านั้น

เพราะมัวแต่อึ้งอยู่ เสียง ‘ฮัลโล่ๆ’ ของเขาเรียกมาถี่ๆ

ระงับทุกสิ่งทุกอย่างลงเป็นปรกติ แล้วก็พูดเรียบๆ ว่า

“นี่สกาเวื่อน ราชไมตรี พูดค่ะ”

“โอ้ย!”

เสียงดุซงึ่บัณฑิตหนุ่มร้องอุทานลั่นออกมาราวกับถูกปืน
ท่าทางเขาจะตกใจมากทีเดียว แล้วก็เปลี่ยนมาหัวเราะแค้น
ก้องมา พูดเร็วปรือลั่นพันกัน

“แล้วกันตาย! กระจ่าง!...ว้า!...ทำไมถึงไม่บอกเสียก่อน
แห่ม! น้าโมโหจริง เด็กนี่”

อี! พาลหาเรื่อง...ทำเป็นพูดสะโลสะเลจะกลบเกลื่อน
รู้ทันหรือ...ทำเป็นหัวเราะร่วนเชียว แก่แก้อ...ไม่เห็นเข้าใจ
สักนิด หลายต่อหลายครั้งแล้วนะที่จับคนขี้นิดได้...ไม่อยากจะ
จงใจจับหรือ มันให้มีเหตุการณ์บังเอิญมารู้เองทุกที...แปลก
เหลือเกิน ทำไมนะ ที่อาเล็กเป็นแฟนของเขาแท้ๆ จึงไม่จับได้
บ้าง

“ว่าไงสาวน้อย?”

เสียงเขาถามมาเสียงอ่อนเสียงหวาน

เด็กสาวเอาเล็บเขียนลงไปกับโต๊ะว่าเกลียด

แต่ปากคงพูดเรื่อย ๆ ซาเย็นเป็นปกติ

“อาเล็กให้ดิฉันเรียกมาที่คุณทรงกลดค่ะ ให้เรียนถาม
ด้วยว่าคีนี่ว่างหรือเปล่า ถ้าว่างขอเชิญมาเป็นเกียรติในงาน
ของเราด้วย”

เขาเงยบั้นไปอิดใจหนึ่ง หล่อนคิดว่า ถ้ามองเห็นหน้า
กันยามนี้ หน้าของเขาจะแหยพิลึก

“นั่นแน่! ต่ายยังทำกับพี่กลดอีกแล้ว”

น้ำเสียงของเขาลากยาวนานมาอย่างเอาอกเอาใจ
พร้อมกับหัวเราะจืดๆ หล่อนเซิดหน้ากับหูโทรศัพท์

“คุณจะมาได้ไหมคะ ดิฉันจะได้ไปเรียนอาเล็กให้ทราบ”

“โธ่ ต่ายทำไมถึงพูดกับพี่ยังงี้เล่า...”

ทรงกลดบ่นอ่อยๆ

“ตกลงคุณไม่มาใช้ไหมคะ?”

“กระต่าย!”

เด็กสาววางหูโทรศัพท์ลงอย่างสงบ ยืนจ้องมองดู
เครื่องโทรศัพท์นิ่งอยู่เช่นนั้น แล้วหมุนตัวกลับ ทันใดที่
โทรศัพท์เครื่องนั้นก็ดังเรียกขึ้น สกาวเดือนก้มลงถอดสายปลั๊ก
ออกเสีย เดินไปที่กระจกบานหนึ่งซึ่งติดอยู่กับผนังใกล้ๆ
พยายามปรับสีหน้าของตนเองให้อยู่ในสภาพปกติที่สุด แล้ว
เดินออกจากห้องนั้น

ตั้งใจว่าจะหลบหน้าอาสาวเสีย หลีกเลี่ยงในการที่จะต้อง
รายงานเช่นใด แต่ก็หนีไม่พ้นเผชิญลักษณะ เจอะหล่อนอีกครั้ง
โดยบังเอิญที่หน้าประตูทางห้องอาหารใหญ่ที่เก่า

“ได้ความว่าไงมั้ง ต่าย ทรงกลดอยู่หรือเปล่า?”

“ต่อไม่ติดค่ะ สงสัยว่าสายบ้านโน้นจะเสีย”

หล่อนบอกหน้าตาเฉย

เพ็ญลักษณ์จู้ปากเบาๆ บ่นอะไรพึม แล้วก็เดินผละไป โดยไม่ได้ชักอะไรอีก

พบพลายเวศกำลังยืนแก้ง้างอยู่ที่มุมเสาต้นหนึ่งพอดี พอเด็กหนุ่มเหลือบมาเห็นก็ยิ้มออกมาอย่างดีใจ ปราดเข้ามาทันที สกาวเดือนคว้าข้อมือไว้จึงเดิน

“มานี่เถอะ พลาย มัวยืนเต๋อด่าอยู่ได้ เตี้ยวใครเขาก็จับตัวเอาไปประกาศเด็กหายเสียเท่านั้น มาช่วยฉันที่โต๊ะอาหารนี่ดีกว่า”

พลายเวศเดินต๋อยๆ ตามหลังไปโดยดี เด็กหนุ่มสาวรอบด้านหันมามองดูทั้งคู่เป็นตาเดียว พลายเวศหน้าบานแจ่มขึ้น เด็กสาวผู้กำลังจูงมือเขาอยู่ในขณะนี้ ความรู้สึกบอกกับตัวเขาเองอย่างภาคภูมิใจว่าเป็นหลานสาวคนเล็กของท่าน

เจ้าภาพที่สวยงามที่สุด และให้ความสนทนากับเขาที่สุด ชนิดที่
ใครๆ จะต้องอิจฉา

สกาเวื่อนนำเพื่อนหนุ่มอ้อมเข้ามาทางด้านหลังของโต๊ะ
อาหารยาวเหยียด ตัวหล่อนเองยืนประจำอยู่กับจานอาหารใหญ่
ที่ประกอบด้วยกุ้งตัวโตผ่าซีกไว้อย่างงดงาม แล้วสะกิดไหล
พลายเวศชีไปที่จานไก่ทรงอันอยู่ใกล้ๆ ออกคำสั่งว่า

“คุณเป็นผู้ชายขอลำดี ๆ คอยเฝ้าแทนที่ไก่ทรงนี่นะ คอย
ตัดไก่แจกให้แขกเวลาเดินเข้าคิวมา โดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกเลดี้
ทั้งหลาย พวกผู้หญิงเขาตัดไม่ถนัดหรอก จะต้องมีคนคอยช่วย
ตัดให้”

“ครับ ๆ ผมจะทำหน้าที่นี้ให้ดีที่สุด”

เด็กหนุ่มรับคำอย่างแข็งขัน สีหน้าชื่นบาน หันไปคว้า
หมวกสีขาวของพ่อครัวขึ้นมาใบหนึ่ง บรรจงครอบลงบนศีรษะ
ด้วยอารมณ์สนุก แล้วคว้ามิดกับส้อมขึ้นมาเตรียมพร้อม รอคอย
ที่จะช่วยเหลือแขกผู้ถือจานอาหารเรียงกันมาตั้งแต่หัวโต๊ะยาว
เหยียด พลังหาโอกาสพูดคุยกับสาวน้อยแสนสวยที่มีหน้าที่
อย่างเดียวกับเขาอยู่ตลอดเวลา

ขณะนี้ถ้าจะมีหลานของ ‘คุณปู่’ หรือ ‘คุณตา’ อยู่อีกสักคนหนึ่งประจำหน้าที่คอยช่วยเหลือแขกในเวลาอาหาร ก็เห็นจะมีมืออีกคนเดียว เด็กหนุ่มสายตาสั้นยืนประจำอยู่ที่โต๊ะแรกสุดเพื่อแจกจาน ส้อม มีด ให้กับแขก นอกนั้นวางท่าหรือกระจายปะปนไปกับแขกหรือทั้งหลาย ไม่ได้หันมาสนใจหน้าที่เหล่านี้ปล่อยให้ทำหน้าที่ของพนักงานบริการทั้งหลาย

มีรนต์กับสีวิกามีไหวพริบดีมาก ที่เลือกทำหน้าที่เป็นคนเดินแจกของชำร่วยให้กับบรรดาแขกหรือต่าง ๆ ขณะที่กำลังรับประทานอาหาร เพราะหน้าที่แจกของชำร่วยนั้นมีโอกาสได้เดินไปยังหมู่แขกทั้งหลายที่มาในงานอย่างทั่วถึง เป็นการแสดงตัวเองได้อย่างดีที่สุด ประกอบกับที่ทั้งสองสาวบุคลิกให้อย่างยิ่งในด้านความอ่อนหวาน ประเปรียว และรับแขกเก่ง ทุกโต๊ะที่หล่อนทั้งสองเดินแจกเคียงคู่กันไป หันมาทักทายปราศรัย และพูดหยอกล้อด้วย เป็นเป้าสายตาและเป้าแห่งความสนใจโดยทั่วถึง

วิภาดา กับ กนกกาญจน์ เจิดฉายในลักษณะสาวใหญ่ ปะปนไปกับพวกอา ๆ ทั้งหลาย เพราะโตกว่าน้อง ๆ ทุกคน ทั้งสองทำหน้าที่ในการรับแขกผู้ใหญ่เสีย

พัชราราลัย ไกรลอม มัทรี ที่แรกก็เลือกเอาวิธีโฉบเฉี่ยวไปมาในระหว่างแขกเหรื่อ แต่แล้วพัชราราลัยผู้ไหวพริบดีและไม่เชิงว่าจะโง่สัก ก็ค้นพบความจริงขึ้นมาว่า ที่โต๊ะอาหารอันยาวเหยียดซึ่งแขกทั้งหลายจำเป็นจะต้องเดินผ่านเพื่อตักอาหารกันทุกคนนั้น แท้ที่จริงเป็นแหล่งดีเยี่ยมที่สุดแหล่งหนึ่งของการแสดงตัว เพื่อให้เป็นเป้าการพบเห็นสนใจของทุกคน หล่อนสังเกตเห็นน้องสาวคนเล็กประจำหน้าที่บริการอยู่ที่นั่น บรรดาแขกหนุ่มทั้งหลายพากันให้ความสนใจมามองออยู่เต็ม เพื่อพูดคุยสนทนาด้วย ไม่ค่อยจะมีใครยอมเดินผ่านไปเร็วนัก เมื่อมาถึงโต๊ะตำแหน่งที่สกาเวตเอนยืนประจำอยู่นั้น

ว่าอันที่จริง โต๊ะอาหารแบบบุฟเฟต์จัดอาหารหรูหรา ยิ่งใหญ่ขนาดนี้ มันไม่มีความน่ารังเกียจสักนิดที่ฝ่ายลูกหลานของเจ้าภาพจะเป็นผู้ยืนประจำเพื่ออำนวยความสะดวกให้แก่แขก ดูจะแก่น่ารักดีเสียอีก แทนที่จะปล่อยให้พนักงานบริการอันเป็นพวกผู้ชายในเครื่องแบบทำหน้าที่อยู่ หล่อนเพิ่งมานึกออกและเล็งเห็นคุณค่าอีกตอนที่หันไปพบน้องสาวคนเล็กนั่นเอง

ไม่ยอมบอกใครแล้ว...พัชรพลยั้งวิ่งต่อเข้ามาหลังโต๊ะอาหารบ้าง ยึดได้จานอาหารที่พอใจจานหนึ่ง ทำตัวเป็นคนคอยให้ความสะดวกแก่แขกบ้าง ทั้งๆ ที่ครั้งแรกไม่เคยคิดสนใจมาก่อน พร้อมกันก็วางทำยิ้มหวานเป็นเสน่ห์เรียกคะแนนนิยมจากบรรดาแขกหรือที่จะผ่านมา

ไกรลอกกับมัทรีสะกิดกันบ้าง ตามทันความคิดอัน 'เข้าที่' นี้ แล้วก็ปราดเข้ามาแย่งหน้าที่จากพนักงานชาย โดยยึดเอาทางด้านของหวานและผลไม้

และนั่นเอง พวกหลานๆ ผู้ชายอีกหลายต่อหลายคนจึงพลอย 'เห็นดีใส่ใจ' จัดแจงเข้ามาประจำหน้าที่เช่นเดียวกันนี้ โดยมีองคตเป็นหัวหน้าทีม เข้ายึดหม้อซूपขนาดใหญ่เรียงแถวต่อมาจากอนิล ผู้ยืนแจกจานและช้อนอยู่หัวโต๊ะเป็นอันดับแรก พวกบริการที่เป็นอาชีพและส่งมาจากเอมเปรสส์โฮเต็ลก็เลยจำต้องปลีกตัวเลียงไปยืนคอยที่ยิ้มๆ อยู่เบื้องหลัง

ความจริงหน้าที่เหล่านี้ สินีเป็นคนออกคำสั่งอยู่ก่อนแล้ว ให้หลานๆ ทุกคนคอยประจำโต๊ะอาหารเพื่อช่วยเหลือแขก แต่ตอนที่อัสวคนรองออกคำสั่ง พวกหลานๆ ทั้งหลายก็ได้แต่ครับๆ ค่ะๆ ไปตามเรื่อง ไม่มีใครสนใจสักคน มีแต่เพียง

หลานสาวคนเล็กคนเดียว อันถือว่าคำสั่งต้องเป็นคำสั่ง
อีกประการหนึ่ง ตัวเองก็เป็นกรรมการฝ่ายอาหารอยู่ก่อนแล้ว
แต่พอเหตุการณ์จริงมาถึง พวกพี่ๆ ผู้เสนอเฟื่องหัวสูงทั้งหลาย
จึงเพิ่งจะมาเห็นคุณค่าและแย่งกันทำเป็นแถว

“คุณพ่อจะส่งผมไปอเมริกาแต่ผมไม่ยอม”

ปลายเวศกระซิบกับสกาเวื่อน ขณะที่มองด้วยสายตา
ขุ่นๆ ไปยังวิษุวัต ผู้ร่อนจานเข้าแถวกับคนอื่น ๆ ไกลเข้ามา
เป็นลำดับ

“เฉยเถิด คุณก้อย ฉันบอกคุณแล้วไม่ใช่หรอว่าถ้าจะมา
ที่นี้คืนนี้ก็พยายามทำตัวให้ลึบ ๆ ไว้ ใครเขาจะยังงี้ก็ช่าง
คุณสงบไว้ก็แล้วกัน”

“เออ...เพื่อคุณตาย ผมยอมได้ทั้งนั้น ทั้งๆ ที่ผมอยากจะ
ตะบันหน้านายนั้นเต็มทน”

วิษุวัตยิ้มเผยแผ่เข้ามาถึงจานไก่อวที่ปลายเวศยืนอยู่
เทียบนี้เป็นที่เยวที่ห้า ทำเป็นขมวดคิ้วจ้องดูไก่อวตัวใหม่ที่เพิ่ง

จะเปลี่ยนเอามาตั้งไว้เพราะตัวเก่าหมดไป แล้วป้องกันดู
พลายเวศ ทำหน้าล้อเลียน พูดเสียงล้นพันทันเหมือนแขก
พูดไทยว่า

“เห่ อะไรรนะ...อีนี่ทำมายมองดูเหมือนอีแร้งยังงี้ละ”

พลายเวศมือสั่น จ้องตาวิษุวัตอย่างโกรธแค้นที่ถูกยั่ว
ซึ่งๆ หน้า สกาวเดือนหันขวับมาทันที ตอบหัวนๆ แทนให้ว่า

“ก็เพราะรู้ว่าอีแร้งจะผ่านมานะซี ถึงได้เอาอีแร้ง
พวกเดียวกันมาวางไว้ให้”

พวกเพื่อนๆ ที่ยืนอยู่ใกล้ๆ วิษุวัตพากันฮาครืนขึ้น
วิษุวัตทำตาเหล่หันไปทางเด็กสาว แล้วหัวเราะอย่างหน้าเป็น

สกาวเดือนหน้าบึ้ง พูดโดยเร็วต่อมา

“เดินๆ ผ่านไปเสียที่เถอะน่า คุณวัด ฉันเห็นคุณวน
กลับไปกลับมาตั้งห้าหกเที่ยวแล้ว เอากระเพาะที่ไหนมาใส่
ตะกอนเต็มจานไปไม่ทันไรไหล่อีกแล้ว”

“โธ่ คุณต่ายครับ”

เด็กหนุ่มเจ้าสำราญผู้มีนิสัยเกะกะผิดไปจากพี่ชาย
ยานคางทำตาหวาน

“ผมนะ ทำหน้าที่เป็นบริการเขาครับ ไม่ได้เอาไปทานเอง
สักหน่อย ทั้งๆ ที่หิวไส้แทบจะขาด คุณเลดี้ตั้งหลายคน เธอ
ขี้เกียจจะเดินตักเอง คนนั้นก็ใช้ คนนี้ก็ใช้ นายวัดเลยต้องเดิน
บริการอย่างนี้แหละ ไม่ใช่เอาไปทานเองตั้งห้าหกจานเมื่อไหร่
กัน...แฮม ผู้จัดการฝ่ายอาหารนี่ดูจริง”

เด็กสาวยิ้มครึ่งบึ้ง

“จะตักก็ตักสิ พุดมากอยู่ได้ ฉันไม่เห็นใครจะพุดมากเท่า
คุณเลย ร้าคาญเหลือเกิน”

วิษุวัตหัวเราะคิกคัก หรีดากับเพื่อนๆ แล้วหันมาทาง
พลายเวศ แกล้งพุดเหมือนแขกอีก

“คุณพลายชุมพลครับ อันนี้ตัดอีแรงให้พลายแก้วหน่อย
เถิดครับ”

พลายเวศยืนยัดตัวเต็มส่วนสัดแล้วก็ตอบโพล่งออกไปอย่างคมกริบในชั้นเชิงของลูกผู้ชาย ผิดไปจากท่าหึงๆ ของเขาว่า

“ผมชื่อพลายเวศ ไม่ใช่พลายชุมพลซึ่งเป็นลูกของพลายแก้ว แต่ถ้าเหตุการณ์จำเป็นบังคับให้ต้องเป็นพลายชุมพลไปจริงๆ ละก็ อาจจะต้องผิดจากต้นฉบับเดิมไปมาก คือพลายชุมพลคนนี้จะสั่งสอนพลายแก้วได้ทุกวิธี ไม่ว่าพลายแก้วจะถนัดอย่างไร”

สกาเวื่อนร้องอะไรออกมาคำหนึ่งอย่างวุ่นวายและเดือดดาลใจ หล่อนจ้องทั้งวิษุวัตและพลายเวศผู้ยืนประจันหน้ากันในลักษณะปรบักษ์...คิดอยู่ในใจว่า นี่เป็นงานของคุณปู่เนะ เจ็บใจจริง ถ้าทั้งสองคนนี้จะเจอกันโดดๆ ในบริเวณที่เปลี่ยวละก็ จะยุให้ต่อยกันให้รู้ดีรู้ชั่วไปทีเดียว หล่อนเกลียดวิษุวัตที่เกะกะระรานเหมือนคนพาล และโกรธพลายเวศที่เป็นคนใจร้อน... ไม่ยอมเชื่อฟัง

วิษุวัตนั้นทำปากจู๋ล้อเลียน และยกมือเป็นพระห้ามญาติ ยั่วพลายเวศอีก เท่าๆ ที่พลายเวศก็ยื่นตาวาวจ้องอีกฝ่ายหนึ่ง โดยไม่มีหระเหมือนกัน แต่บังเอิญหนุ่มทั้งสองหันมาเห็น

ตาเขียวเข้มแวววาวด้วยความโกรธจัดของเด็กสาวเสียก่อน
จึงต่างคนต่างกลบเกลื่อนอาการของแต่ละฝ่ายเสีย เพราะกลัว
คนกลางจะโกรธ

วิษุวัตยกไหล่ เอามือของตนลูบตัวไถ่กวเบาๆ ครั้งหนึ่ง
แล้วเดินผ่านมาเสีย หยุดยืนอยู่เฉยๆ ตรงหน้าของสกาเวื่อน
ตีหน้าตายบึ้งปากไปยังคาเวียร์ แล้วถามยิ้มๆ ว่า

“เออ คุณตายครับ ไฉนเขาเรียกอะไร แหม ทำทาง
น่าอรรยพิลึก”

“ใช่ก็งี้ก็อ” หล่อนตอบสะบัดๆ

วิษุวัตทำคายน เพื่อนๆ ฮากันขึ้นอีก พอขยับปากจะ
ยั่วเย้าต่อล้อต่อเถียงอีก สรวุฑก็โผล่พรวดเข้ามา นายทหาร
หนุ่มสังเกตเห็นอะไรเจี๊ยบๆ อยู่ตลอดเวลาแล้ว รู้สึกว่าน้องชาย
ของตนเองชักจะมากไปเสียแล้ว และสงสารพลายเวศที่ถูกยั่ว
จึงเข้ามาขัดไว้ก่อน

“นี่ นายวัด ไปเสียที่ได้แล้วกระมัง เกะกะโอ้อ่อยนี่เอง”

สายตาของสราวุธที่จ้องน้องชาย ขริม เอาจริงเอางี้ แต่ไหนแต่ไรมาแล้ว วิษุวัตไม่เคยกลัวใครในทุกด้าน และออกจะนักเลงพอตัว แต่สำหรับสราวุธ ถึงเขาจะไม่กลัวด้วยปาก แต่โดยส่วนลึกของจิตใจแล้วออกจะคร้ามๆ อยู่ เพราะเคยปะทะกันมาตั้งแต่เล็กจนโต ผลคือตัวเองเจ็บมากกว่าทุกที ฉะนั้น ถ้าสราวุธเอาจริงขึ้นมา วิษุวัตก็มักจะเลียงหลบเสีย เป็นสัญชาตญาณที่เคยชินกันมาตั้งแต่เด็กๆ

ยกไห่ล่กวนๆ อีกครั้ง พร้อมกับยิ้มแฉ่งยวนยี้

“เอ...ถึงบทพระเอกออกแล้วหรือนี่ ถ้างั้นผู้ร้ายก็เห็นจะต้องเฟ่น ว่าแต่เนิ่นๆ ประเดี๋ยวขอพบกันนอกบทหน่อยนะ”

ประโยคสุดท้ายแกลังเย้ยพี่ชายเล่นเหมือนจะเป็นทำกลายๆ แล้วก็หัวเราะบ๊ิบเสียงแหลมสูง พาพรรคพวกเดินผละไป สราวุธหัวเราะหึๆ มองตามหลังไปพร้อมกับโคลงศีรษะช้าๆ เขารู้ดีว่าน้องชายแกลังพูดแบบทำนักเลงทิ้งท้ายไว้หวดสาวๆ ทั้งหลายเท่านั้นเอง ใจจริงไม่ได้คิดที่จะเกิดเรื่องอะไรกับเขาทั้งสิ้น

สกาเวื่อนมองสบตาสราวุธด้วยความรู้สึกขอบคุณ
ไม่ได้พูดอะไรอีกทั้งสิ้น หันไปยิ้มให้พลายเวศแล้วก็เสี่ยงไปเสีย
เด็กสาวหันไปซุบซิบต่อว่าพลายเวศ เพื่อนหนุ่มยิ้มจืดๆ ขอโทษ
ขอโทษละล้าละลัก ขณะนั้น ไกรลอกับพัชรพลัยผู้สังเกตเห็น
เหตุการณ์อยู่ก็ปราดเข้ามาหาน้องสาวคนเล็ก จุดแขนหลบ
เข้าไปในห้องเตรียมอาหาร พูดอย่างผู้ใหญ่

“นี่ แม่กระต่าย ระวังตัวหน่อยนะ ลดเสนาหาอานภาพอัน
แสนแรงของเธอลงสักหน่อย พวกหนุ่มๆ ทั้งหลายกำลังจะฟาด
ปากกันเพราะเธอเป็นต้นเหตุ”

น้องสาวคนเล็กกำมือแน่น หน้าแดงก่ำ ริมฝีปากสีน้ะริก
ด้วยความอายและโกรธสุดขีด ร้องแหลมออกมา

“ก็ฉันไปทำอะไรให้เล่า แล้วเธอสองคนอวดดียังไปถึงมา
ว่าฉันอย่างนี้”

“นะะ ดุชิ เตือนดีๆ ยังมาทำขึ้นเสียง”

พัชรพลัยแหงเฮาบ้าง แต่แล้วก็หน้าเหยลงเล็กน้อย
เมื่อน้องสาวสะบัดแขนที่ถูกจับอยู่ออกไปโดยแรง พี่สาวทั้งสอง
ถอยกรูดออกไป เพราะน้องสาวคนเล็กผู้สงบเสงี่ยมที่สุด

ยอมเป็นลูกไล่มาตลอดเวลา ขณะนี้กลายเป็นตรงกันข้ามไปเสีย
แล้วด้วยฤทธิ์โทะสะ ตาลูกวาวรากับนางเสือดาว

แต่ไหนแต่ไรมานี้ ใคร ๆ ก็รู้ว่า ถ้ากระต่ายอยู่ใน
ลักษณะเช่นนี้ ย่อมหมายถึงอะไร

“เธอไม่ต้องมายุ่งกับฉัน ตลอดเวลาฉันพยายามทำอย่าง
ดีที่สุดแล้ว และความผิดทั้งหลายมันก็ไม่ได้เกิดขึ้นที่ฉันด้วย
อยากจะรู้เหมือนกันว่าจะตั้งหน้ากดขี่ไขกลับฉันไปถึงไหน”

“ดูนะ กระต่าย นี่เตือนด้วยความหวังดีแท้ ๆ ที่เดียวนะ
โอหังใหญ่แล้ว”

ไกรลอร้องแปร้น ยืนเท้าสะเอวปั้นริมฝีปาก ในขณะที่
พัชรพลัยเผยอริมฝีปากยิ้มเยาะ

อ้อ ลักษณะนี้ ถ้าเป็นกระต่ายในสมัยก่อนนี่ละก็ เห็นจะ
น่าขมขื่นทีเดียว คิดถึงความอาภัพของตนเอง คิดถึงพ่อที่อยู่ห่าง...
แม่ที่ไม่รู้อยู่ไหน...คิดสารพัด เท้าที่เด็กผู้หญิงในสภาพอนาถา
จะคิดได้ แล้วสกาเตือนก็หัวเราะออกมาอย่างขมขื่น แว
กลักร้าวในดวงตาจางลง กลายเป็นเย็บเย็บมีนชา มองดู
‘ลูกท่านหลานเธอ’ ทั้งสอง แล้วก็ถามเรียบ ๆ ว่า

“ทั้งคุณพัชรารัตน์และคุณไกรลต้องการให้ดิฉันดูเขาลงลูกะโทษใหม่คะ?”

โดนเข้าไหม้ นี่ พี่สาวสองคนก็นำมันไปเหมือนกัน
มองดูตากันแล้วอึ้งไป อย่างน้อยที่สุด สองสาวก็มีการศึกษาสูง
พอที่จะรู้สึกอายในตนเองอยู่บ้าง แม้ส่วนลึกของจิตใจจะเต็ม
ไปด้วยความริษยาอคติที่เกิดขึ้นโดยไม่รู้สึกตัว

“ฉันสองคนเป็นพี่เรอนะ แล้วก็ไม่ได้คิดร้ายอะไรต่อเธอเลย” ไกรลอปุดเสียงอ่อนลง ยิ้มจืดๆ

พัชรพลัยเสริมมาว่า “เราเตือนเธออย่างน้อง เธอไม่น่าจะคิดอะไรมากไปเลย”

“เอาเถิดค่ะ ถึงจะอย่างไรก็ตาม ดิฉันขอโทษ”

นางสาวสรุประดับบทย่างคนที่ใช้ปัญญา วางสีหน้าเป็น
ปรกติ

พอดีกับที่ขณะนั้น บัทมาเดินผ่านเข้ามาพอดี เห็น
หลานสาวสามคนกำลังยืนพูดกันอยู่ ก็ขมวดคิ้วอย่างสงสัย
ปราดเข้ามาถาม พัชรพลัยตอบแทนว่า

“เราเข้ามาดูอาหารค่ะ สงสัยว่าจะขาดแขกมากเหลือเกิน
คืนนี้”

อาการกลบเกลื่อนของพัชรารัลย์ทำให้ปัทมาฟื้นความ
สนใจไปเสีย

“เรากลับออกไปทำงานกันตามเดิมเถอะ”

ไกรลอบบอก คว่าแขนสกาเวื่อนอย่างถือสนิท และดู
เหมือนจะเลิกขุ่นใจไม่ถือสาอีกต่อไป ชวนเดินออกไปพร้อมกับ
พัชรารัลย์

ชมอารมณ์อยู่อีกครู่ใหญ่ แล้วก็ลืมเรื่องนั้นเสีย ทำงาน
ตามหน้าที่ของตนไปอย่างปรกติ ครั้งนี้หล่อนไม่พูดอะไรกับใคร
เลย แม้กระทั่งพลายเวศผู้ยืนชักถามอะไรอยู่ใกล้ๆ ตลอดเวลา
เพราะสงสัยเหมือนกันว่า พี่สาวสองคนจุดเอาสกาเวื่อนเข้าไป
ในห้องเตรียมอาหารทำไม

“คุณต่าย หน้าซีดเหลือเกิน ไม่สบายหรือครับ?”

พลายเวศพยายามจะพูดให้ได้

เด็กสาวถอนใจเบาๆ แล้วพยายามหัวเราะออกมา

“เปล่าหรอก บางทีจะเป็นเพราะวันนี้ฉันเหนื่อยมาทั้งวัน
ก็ได้ บอกแล้วว่าอย่าเพิ่งพูดอะไรดีกว่า รอให้แขกเพลลา ๆ
ลงกว่านี้สักหน่อย แล้วเราค่อยไปนั่งโต๊ะคุยกัน”

กันหาเดินโนบตรวดตราผ่านโต๊ะอาหารไปสองครั้ง ด้วย
สีหน้าเบิกบานระรื่น ดูหล่อจะพอกพอใจมากที่ทุกสิ่งทุกอย่าง
เรียบร้อยตามแผนที่ตระเตรียมไว้ทุกอย่าง ส่วนสินีกับ
เพ็ญลักษณ์ยังอยู่ในการสนทนารับรองแขกต่างประเทศของ
คุณพ่อ โดยมีวิภาดาภิเษกกับกาญจน์เป็นผู้ช่วย มีรันดีกับสิริกา
แจกของชำร่วยไปจนครบแล้ว เห็นพี่น้องส่วนมากมายั่งที่โต๊ะ
อาหาร นึกสนุกขึ้นมาบ้าง ก็เข้ามาร่วมคุยหัวเราะต่อกระซิก
อย่างชื่นบาน

หม่อมเจ้าสดาฯ มยุรฤทธิ์ไม่ได้เสด็จมาร่วมในงานเลี้ยง
ราตรีนี้ด้วย ท่านคงจะติดธุระสำคัญส่วนพระองค์ นั้นเป็นการ
สังเกตของสกาเดือน เพราะหล่อนไม่เห็นเงาของ ‘พ่อยก’ ของ
หล่อนเลย นับตั้งแต่เริ่มมีงานตอนกลางคืน

ครั้นแล้วกำลังยืนใจลอย นึกคิดอะไรอยู่ ร่างสูงตระหง่าน
ร่างหนึ่งก็เคลื่อนจากโต๊ะอื่นเป็นลำดับ มาหยุดยืนอยู่ตรงหน้า
ของหล่อน พร้อมกับงานที่ยื่นส่งเข้ามา และเสียงหัวกังวานว่า

“ขอ请您先ฝากตัวเถอะครับ คุณสกาเวเดียน”

ความรู้สึกชนิดหนึ่งวิ่งปราดเข้าหัวใจ ไม่ต้องเงยหน้าขึ้น
มองก็จำเสียงได้ ฮี...อุตสำหรับมาจนได้เหมือนกันหรือ พ่อสื่อเอก
ตัวดี...พ่อกวีนักต่อกลอน...พ่อคนแฟนมากแล้วซัดเก่ง...ต่อให้
พระอินทร์เขียวๆ ลงมาบอก ก็ไม่ยอมเชื่อว่าจะมา...แล้วทำไม
ถึงโผล่มาได้ก็ไม่รู้

ร้อนผ่าวที่แก้มทั้งสอง มือสั่นน้อยๆ ไม่มองหน้า...แต่ตัก
กุ่มใส่ลงไปให้ในงานที่ยื่นขอมานั้น พลงเมินไปทางอื่นเสีย
กัตที่จะอวยปากบนของตัวเองโดยแรง...เอ ยังไงกันนะ จะเอากุ่ม
ก็ตักกุ่มให้แล้ว ยังจะมายืนรอรอยอีก หะอะไร อยากจะวิ่งหนีไป
เสียให้พ้นๆ แต่ก็จวนใจเหลือเกิน หน้าที่ยืนบงคับอยู่

อดไม่ได้ที่จะชำเลืองแวบหนึ่ง ก็เห็นใบหน้าที่แสนจะ
ติดตามจ้องมองอยู่ก่อนแล้ว ริมฝีปากยิ้มๆ...ก็ยิ้มมีเสน่ห์หลอก
เด็กอันเดมนั่นแหละ...ยิ้มอย่างนี้ทุกครั้ง เวลาจะมาขอแก้ตัว

แก้คดีอะไร เบื่อแล้วไม่อยากมอง... ด็อกเตอร์อะไรยังงี้ก็ไม่รู้
หลอกเด็กมาตลอดเวลา หลอกมาตั้งสามปีแล้วยังไม่พอ เขาโต
ปานนี้ยังมาหลอก... ฮี คอยดูนะ คี้นี้จะยังงี้เสียก็จะต้องฟ้อง
อาเล็กให้หมดเลย รวบยอดฟ้องเสียทั้งหมดทุกเรื่องนั่นแหละ
ไม่ต้องมาทำอีม้ประจบดีไปหรอก แม่ไขนภาอะไรนั่นผิดนัดเอา
แล้วไซ้ไหมล่ะ ถึงได้เปลี่ยนใจมาทีนี้?

“สาวน้อยของพี่สวยเหลือเกินคีนี จำเกือบไม่ได้ แต่
เสียดาบที่หน้าบึ้งไปนิด”

เสียงแจ่มใสทว่าแผ่วเบาพอได้ยินเพียงสองต่อสอง
กระซิบมา เด็กสาวทำเป็นไม่ได้ยิน พุดลอยๆ ขึ้นด้วยเสียง
ปรกติเหมือนคนไม่รู้จัก

“ประทานโทษเถิดคะ กรุณาเดินหน้าด้วย อีกหลายท่าน
กำลังรออยู่”

ทรงกลดยิ้มๆ อยู่ในอาการเดิม ขยับเดินเลื่อนไปตามทิว
ของโต๊ะอาหารโดยดี สกาวเดือนผ่อนลมหายใจที่กลั่นไว้ ไม่หัน
ไปมองทางเขาอีกเลย

สกาเตือนสู่ฝั่ง-ปลายฝั่ง เล่ม 1

อรณ

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

๓๗๘ ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ ๑๐๑๗๐

โทรศัพท์ ๐-๒๔๒๒-๙๙๙๙ ต่อ ๔๙๖๔, ๔๙๔๐ E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks บ้านอรณ

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใด ๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และพรบ. ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8472-7

เผยแพร่ครั้งแรก ตุลาคม ๒๕๖๔

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)